

תלמודו בידו

יבמות

דף פז עמוד ב

[א] האם בתרומה "עשה ולד מן הראשון כולד מן השני",
ו"עשה מתים כחיים" ?

[ב] האם ביבום עשה ולד ראשון כשני, ומתים כחיים ?

[ג] האם משיאים את האשה על ידי עד מפי עד ?

[ד] עד אחד אמר לאדם שאכל חלב בשוגג, האם חייב חטאת ?

[ה] שני עדים העידו שאדם אכל חלב בשוגג והוא
מכחישם, האם חייב חטאת ?

[א] 1. עשה ולד מן הראשון כולד מן השני. שבת כהן שנישאה לזר וילדה לו, ומת
הבעל, ונשאת לזר אחר ומת בלא בנים, אינה חוזרת לתרומת אביה.

2. לא עשה מתים כחיים. שבת כהן שנשאת לזר ומת והניח זרע ממנו, אם מת הבן
חוזרת לתרומת בית אביה, שנאמר "וזרע אין לה" והרי עכשיו אין לה.

[ב] 1. לא עשה ולד ראשון כשני. שאם יש לה בנים מבעלה הראשון, ומת בעלה
השני בלי בנים, חייבת ביבום, שנאמר "ובן אין לו" והרי אין לו.

2. עשה מתים כחיים. שאם מת הבעל והניח ולד, פטורה מן היבום אף אם מת הולד.
שנאמר "דרכי נעם", ואם במות הולד תחייבה בחליצה הרי היא
מתגנה על בעלה.

[ג] משיאין, ואפילו אשה מפי אשה, או אשה מפי עבד או שפחה.

[ד] אומר לא אכלתי: פטור, שנאמר "או הודע אליו חטאתו" ולא שיודיעוהו אחרים.
שתק: חייב, משום ששתיקתו כהודאה לדברי העד, והרי הוא כאילו יודע בעצמו.
[בתחילה סברו משום שעד אחד נאמן לחייב קרבן, ואין זה חולין לעזרה].

[ה] ר' מאיר: חייב, שאם בכח שני עדים לחייב מיתה, כל שכן שבכחם לחייב קרבן.
חכמים: פטור, שמכיון שיכול לפטור עצמו ולומר מזיד הייתי, נאמן לומר שלא אכל.